

# SPORTANEKDOTÁK





## FUTBALLISTÁK

Akkoriban, amikor még az egységes szerb ligában futballozott a Zenta, Valjevón játszott a csapat a Metalac ellen, irgalmatlanul kemény mérkőzést. Hajtott az ellenfél, de a zentai csontbrigád (Búza, Vörös, Brljo és Homolya) vitézül állta az ostromot. Kekač, a legendás híró kapus is keserítette szegény valjevói csatárokat, mert még a szemüket is kivédte. A mérkőzés vége felé – ő, aki pedig óvatosan került minden ütközést – úgy megszilajodott, hogy még ki is futott a kapujából, és a nagy kavardás sűrűjében a labda helyett az ellenfél valamelyik játékosának kókuszt akarta „kiöklözni”.

Visszafutva a kapujába, odasúgta Brljónak:

– Jól kupán vágtam ám a centerüket!

Mire Brljo rámondult:

– Te bolond, nem látod, hogy a Homolyát ütötted le?

Valóban, az ütéstől-e, a fáradságtól-e, vagy hogy tán időnyerés céljából, Homolya lepihent a gyepre. Élesztgették, legyezgették – semmire se mozdult. A szőrösszívű és dörzsölt játékevezető azonban egy cseppet sem hódott meg a hátvéd sorsán, és igen erélyes hangon követelte, hogy a sérült játékost takarítsák le a pályáról. Éppen Kurfisnak és Pintérnek, a két papírsúlyú zentai futballistának parancsolta ezt, akik Homolyát nemhogy vinni, hanem még mozdítani sem bírták. Hogy azonban mégis mutassanak valami hajlandóságot, a cingár Kurfis odahajolt Homolyához, és kérlelni kezdte:

– Ferikém, Ferikém! Keljél föl! Szólt a bíró.

Mire Homolya ezt súgta vissza:

– Nem bírok, kiskomám! El vagyok ájulva.

\*

Játszott a Zenta futballcsapatában egy keménykötésű, csupaszív védőjátékos is, akit hihetetlen munkabírása miatt a labdarúgás napszámósának tartottak. Ha kellett, a kapu előtt rombolt, ha meg lehetett, hosszú, sallangmentes rúgásaival az elől ólálkodó csatárokat tömte. Mindene megvolt, ami a futballhoz kellett: esze, szíve, bátorsága, taktikai

érzéke, csak éppen a technikával állt egy kicsit hadilábon. Ezt a mesterségbeli ügyességet szerette volna még elsajátítani, főleg a szerelés meg a cselezés technikájának tudományát magáévá tenni.

Ki máshoz fordult volna hát, mint a... No, nem, nem az edzőhöz, hanem a szakma legilletékesebbjéhez: a már kopaszodó Juhász Lajoshoz, az egykori labdatáncoltató ördögös balszélsőhöz, akinek testcseleit a legrefináltabb futballisták is megették, s lábujjdriblijeit, bokatrükkjeit sárgulva kísérték a hoppon maradt és már a fél pályán elfektetett védőjátékosok.

Lajos szerette a cseleket, hát cselezett. Szerette a bort is – hát...

Így aztán, amikor a szóban forgó védőjátékos hozzáfordult szakmai tanácsért, Juhász nyomban a Royal Kávéházat ajánlotta, ahol meg is lehetne ejteni a tapasztalat-átadást, természetesen játékosársak kontójára. Be is ültek hát, s a fedezet fizetett, Juhász pedig – csupa egyébről csevegve – egymás után dűtögette befelé a poharakat. A hatodik-hetedik sprincer után vidám állapotba keveredve, egyszer csak felállt azzal, hogy neki most már mennie kell, nem maradhat tovább.

– De hát, Lajoskám... – tartóztatta volna az asztaltársa. – Magyarázd el nekem, hogy is mennek azok a cselek! Hogyan driblizod ki a bekket meg a halfokat?

– Hogy is? – révedt el Lajos kissé elnehezülő szempillákkal, majd hozzáfűzte: – Hát valahogy így, ahogyan most téged, kiskomám!